

Preus de subscripció:

PER TOTA LA PENINSULA
Trimestre. 5 rs.

ULTRAMAR Y ESTRANJER
Trimestre. 10 rs.

Número solt 2 quartos.

VOCALET DE LA

Administració:

Palla, 31, llibreria

PER LA PROPAGANDA
25 exemplars 4 rals.

Número atrassat: 4 quartos

PERIÓDICH POLITICH-SATÍRICH

SORTIRA UNA VEGADA A LA SETMANA

SOMORROSTRO

Reproduccion de un cuadro al óleo original de E. Esteve, el cual posee el señor Duque de Madrid en su Palacio Loredan, representando un episodio de las batallas libradas en dicho punto los dias 25, 26 y 27 Mayo de 1874.

Es una estampa que mide en junto 80 centímetros de ancho por 65 de alto y se vende al ínfimo precio de 4 pesetas franco de porte.

Para recibir los pedidos con seguridad es indispensable añadir 75 céntimos más para el sello de cada certificado.

Por cada 10 ejemplares se dan 2 gratis, pero en este caso correrán á cargo del comprador los gastos de franqueo y certificado.

Los pedidos dirigirse á los Sres. Quintana y Puiggrós, Paja, 31, Barcelona.

LO LLIBERALISME ES PECAT.

XXII.

De la caritat en las formas de la polémica, y si tenen en aixó rahó los lliberals contra 'ls apologistas catòlics.

Peró no es aquest últim principalment lo terreno en que col-loca la qüestió lo Lliberalisme, porque sab que en lo dels principis se-

ria irremediament vensut. Més sovint acusa als catòlics de poca caritat en las formas de sa propaganda, y en aquest punt es ahont, com havém dit, solen especialment mantenirse torts certs catòlics, bons en lo fondo, però resabiats de la malehida pesta lliberal. ¿Qué hi ha, donchs, sobre 'l particular?

Hi ha lo següent: Que tenim rahó los catòlics en aixó com en lo demés, y no la tenen, ni sombra d'ella, los lliberals. Fixemnos pera aixó en los següents punts.

1. Pot clarament lo catòlich dir á son adversari lliberal, que ho es. Ningú posará en dupte aquesta proposició. Si tal autor ó periodista ó diputat comensa per jactarse de Lliberalisme, y no disimula poch ni molt sas ideas ó aficions lliterarias, ¿quina injuria se li fa en anomenarlo lliberal? Es principi de dret: *Si palam res est, repetitio injuriam non est*: «No hi ha injuria en dir lo qu' está á la vista de tots.» Molt menos en dir del pròxim lo que eil mateix diu á totes horas de sí. ¿Quánts lliberals, no obstant, particularment del grupo dels mansos ó moderats, tenen á gran injuria que 'ls anomeni lliberals ó amichs del Lliberalisme un adversari catòlich?

2. Suposat que 'l Lliberalisme es cosa dolenta, no es faltar á la caritat anomenar dolents als defensors públics y conscients del Lliberalisme.

Es en sustancia aplicar al cas present la lley de justicia que s' ha aplicat en tots los sigles. Los catòlics d' avuy no fem innovació en aquest punt, nos atenim á la práctica constant de la antiguitat. Los propaladors y fautors d' heretgias han sigut en tots temps anomenats heretges, com los autors de ellas. Y com la heretgia ha sigut sempre considera-

da en la Iglesia com gravíssim mal, á tals fautors y propaladors ha anomenat sempre la Iglesia dolents y malvats. Registrinse las col-leccions dels autors eclesiástichs. Vegis com tractaren los Apóstols als primers here-siarcas, y com seguiren tractantlos los sants Pares, com 'ls han seguit tractant los moderns controversistas y la mateixa Iglesia en son llenguatge oficial. No hi ha, puig, falta de caritat en anomenar dolent á lo dolent; malvats als autors, fautors y seguidors de lo dolent; y al conjunt de tots sos actes, paraulas y escrits, iniquitat, maldat, perversitat. Lo llop sempre s'ha anomenat llop á secas, y may s'ha cregut fer mala obra al remat ni á son duenyó ab anomenarlo y apostrofarlo aixís.

3. Si la propaganda del bé y la necessitat de atacar lo mal exigeixen lo empleo de frases dures contra 'ls errors y sos reconeguts corifeus, aquestas poden emplearse sens faltar á la caritat. Es aquest un corolari ó conseqüencia del principi anterior. Al mal deu ferse 'l aborrible y odiós, y no pot ferse 'l tal sinó denostantlo com dolent y pervers y despreciable. La oratoria cristiana de tots los sigles autorisa lo empleo de las figuras retóricas més vivas contra la impietat. En los escrits dels grans atletas del Cristianisme es continuo l'us de la ironía, de la imprecació, de la execració, dels epítetos depressius. La lley de tot aixó deuen ésser únicament la oportunitat y la vritat.

Hi ha un' altre rahó ademés. La propaganda y apologética popular (y sempre es popular la religiosa) no poden guardar las formas enguantadas y sóbrias de la academia y de la escola. No 's convens al poble sinó parlantli al cor y á la imaginació, y aquestos sols s'

emocionan ab la literatura calurosa y encesa y apassionada. No es dolent lo apassionament produhit per la santa passió de la vritat. Las anomenadas intemperancias del modern periodisme ultramontá, apart de ser molt fluixas comparadas ab las del periodisme lliberal (exemples recents ne tenim), están justificadas ab sols obrir per qualsevol pàgina las obras dels grans polemistas catòlics dels millors temps.

Lo Batista comensá per auomenar als fari-seus «rassa de víboras.» Cristo Deu no s'abstingué d'apostrofarlos ab los epítetos de «hipócritas, sepulcres blanquejats, generació malvada y adúltera,» sense que cregués per aixó tacar la santedat de sa mansíssima predicació. Sant Pau deya dels cismàtics de Creta, que eran «mentiders, malas bestias, panxuts, peresossos.» Al seductor Elimas Mago l'anomena lo mateix Apóstol «home ple de tot frau y embusteria, fill del diable, enemich de tota veritat y justicia.»

Si obrim las colleccions dels Pares, no trobém més que rasgos d'aquesta naturalesa, que no dubtaren emplear á cada pas en sa eterna polémica ab los heretjes. Citarém tant sols un que altre dels principals. Sant Jeroni, disputant ab lo heretge Vigilanci, li tira en cara sa antiga professió de taberner, y li diu: «Altres cosas aprengheres (y no teología) desde ta primera edat; á altres estudis t'has dedicat. No es certament cosa que puga fer bé un mateix home, averiguar lo valor de las monedas y 'l dels textos de la Escritura, tastar los vins y tenir intel·ligencia dels Profetas y dels Apóstols.» Y 's veu que 'l sant controvertista tenia afició á aqueixos modos de desautorisar al contrari, puig en altre ocasió, atacant al mateix Vigilanci, que negava la excel·lencia de la virginitat y del dejuni, li pregunta ab festiu donayre, «si ho predicava aixís pera no pérdrer lo consum de sa taberna.» ¡Oh! ¡quántas cosas haguera dit un crítich lliberal si aixó hagués escrit contra un heretge d'avuy un de nostres controvertistas!

¿Que dirém de sant Joan Crisóstomo en sa famosa invectiva contra Eutropi, que en personal y agressiva no té comparació sinó ab las tant agres de Ciceró contra Catilina ó contra Verres? Lo melífuo Bernat no era certament de mel al tractar ab los enemichs de sa fe. A Arnald de Brescia (gran agitador lliberal de son sigle) l'anomena ab totas sas lletras «seductor, vas de injurias, escorpi, llop cruel.» Lo bó sant Tomás d'Aquino olvida la calma de sos frets silogismes pera dirigir-se en vehement apóstrofe contra son adversari Guillelm de Saint-Amour y sos deixebles, y anomenarlos á boca plena «enemichs de Déu, ministros del diable, membres del Anticrist, ignorants, perversos, réprobos.» Jamay digué tant lo insigne Lluís Veullot. Lo dolsísim sant Bonaventura increpa á Gerald ab los epítetos de «imprudenc, calumniador, esperit maléfich, impio, impúdich, ignorant, embuster, malfactor, pérfit é insensat.» Al arribar á la época moderna se 'ns presenta lo tipo encantador de sant Francisco de Sales, que per sa exquisita delicadesa y mansuetut meresqué ésser anomenat viva imatge del Salvador. ¿Creyéu que 'ls guardá consideració alguna als heretges de son temps y pays? ¡Cá! 'ls perdoná sas injurias, 'ls umplí de beneficis, procurá fins salvar la vida á qui havia atentat contra la seva. Arribá á dir á un rival séu: «Si m'arrenquessiu un ull no deixaria ab l'altre de mirarvos com germá.» Donchs

bé: ab los enemichs de sa fe no guardaba clase alguna de temperament ó consideració. Preguntat per un catòlich si podia dir mal d'un heretge qu'espargia sas verinosas doctrinas, li contestá: «Si, podéu, ab tal que no diguéu d'ell cosa contraria á la vritat, y sols per lo coneixement que tinguéu de son mal modo de viurer; parlant de lo dubtós com dubtós y segons lo grau major ó menor de dubte que sobre aixó tinguéu.» Més clar ho deixá dit en sa *Filotea*, llibre tant preciós com popular. Diu aixís: «Los enemichs declarats de Déu y de la Iglesia deuen ésser vituperats lo més que 's puga. La caritat obliga á cada hu á cridar «¡al llop!» quant aquest s'ha ficat en lo remat, y també en qualsevol lloch en que se 'l trovi.»

¿Hi haurá necessitat de donar á nostres enemichs un curs práctic de retórica y de crítica literaria? Veuse aquí lo que hi ha sobre la tant ponderada qüestió de las formas agressivas dels escriptors ultramontans, vulgo catòlics verdaders. La caritat nos prohibeix fer á altres lo que rahanablement no hem de voler pera nosaltres mateixos. Notis lo adverb *rahanablement*, en lo qual está tot lo *quid* de la qüestió. La diferencia essencial de nostre modo de véurer y del dels lliberals en aquest assumpto, es la de que aquestos senyors consideran als apóstols del error com simples ciutadans *lliures*, que en us de son *perfet dret* opinan d'altre modo en Religió, y aixís s'creuhen obligats á respectar aquella sa *opinió* y á no contradirla més que en los termes de una discussió *lliure*; al pas que nosaltres no veyém en ells sinó enemichs declarats de la fe que estém obligats á defensar, y en sos errors no mirém lliures opinions, sinó formals heretgias y maldats, com ensenya la lley de Déu. Ab rahó, puig, diu un gran historiador catòlich als enemichs del Catolicisme: «Vosaltres us feu infames ab vostres accions: després heu de avergonhar-vos ab cultura de infamia ab mos escrits.» Y per igual tenor ensenyaba á la viril generació romana dels primers temps de Roma la lley de las Dotse taulas: *Adversus hostem aeterna auctoritas esto*. Que 's podria traduir: «Als enemichs, guerra sens quartell.»

(Seguirá).

A LA VERGE DE MONTSERRAT.

Dedicada á mos companys de la Pia Unió de Sant Miquel Arcàngel.

Pujéu, devots de María,
pujéu al aspre montanya,
que hi ha la Reyna d'Espanya,
la Perla del Principat;
la Mare de Deu, que estima,
com á fills, als d'eixa terra;
pujéula á veure á la serra
hon hi te 'l palau alçat.

Pujéu á veure á la Verge;
¡oh! si jo anarhi podia,
ab vosaltres ja vindria,
mes Ella sab que no puch;
mon ánima ve ab vosaltres,
puig so fill que ayma á sa Mare
verament, y per so ara
un pesar en mon cor duch.

Pesar de no poguer véurer
aquella imatge encisera
que en tot cor catalá impera

y es de Catalunya 'l Sol;
es lo iris de la esperansa,
es l'Estel brillant del dia,
es la divina María,
en la pena dolç consol.

Diguéuli á la Mare mia
que jo penso molt ab ella,
que en mon cor hi es com poncella
que ja may se pot marcir;
diguéuli també que envejo
al aucells y á les floretes
que ab canturies y flayretes
son Nom solen benehir.

Si, María, avuy que venen
mos germans á visitarvos
vull per medi d'ells provarvos
lo que 'l meu cor sent per Vos;
ells lo seu també oferintvos
vos dirán pels que no venen
que de vostra imatge tenen
en son cor recort preciós.

Quan pujo aquesta montanya,
que te á orgull ser vostre trono,
de res de assí baix m'adono,
(puig no hi veig res mes que fel)
perque tant y tant s'enlayra
eix mont damunt de la terra
que apar pujant la serra
que vaig pel camí del cel.

Al ser dalt entro ab gaubansa
dins vostre palau d'estrelles,
y allá, ab les canturies belles
dels ignocents escolans,
m'extasfo, y fins me sembla
contemplant la cara vostra
que devant dels ulls se 'm mostra
lo cel ab tots sos encants.

De tots los punts de la terra
aquí, ¡oh María! vos venen,
perque saben que en Vos tenen
qui 'ls estima ab tendre amor;
los Reys ab ses presentalles,
los nobles ab penitencies,
y 'ls mes humils ab esencies
de vosos de son pur amor.

Aquí vingué Sant Ignasi
á deixar sa noble espasa,
y entrant á la vostra casa
(¡tan sols per l'amor s'ha vist!)
cambiá son vestit guerrero
ab silici miserable,
instituhint l'Ordre admirable
de soldats de Jesuchrist.

Mil anys fa que sou Princesa
de la terra Catalana,
mil anys que sou Soberana
de la pátria de Pelay;
y ni 'l temps, ni 'l buf maléfich
del esperit diabòlich
ha arrencat lo mot «catòlich»
de cap cor catalá... may!

Y per so la pátria meva
sempre os ha estat agrañida
puig Vos la heu afavorida
ab grans mercés á tot temps;
vostra intercessió ¡oh María!
sabém tots que es poderosa
y 'l poble en Vos la fé posa
protegitnto Vos ensemps.

Sí, Vos, com mare amorosa,
á tots doneu vostra gracia,
protegitnt en sa desgracia
al que está desconhortat;
Vos sou nostra protectora,
y pel mortal que en Vos fia
sou far que, fidel, lo guia
al port de la Eternitat.

Pujéu, devots de María,
pujéu á l'aspre montanya,
que hi ha la Reyna d'Espanya,
la Perla del Principat;

aymeula com Ella estima
á sos fills, als d' eixa terra,
¡pujéula á veure á la serra
hon hi te 'l palau alçat!

ROCMANO.

Barcelona 18 Maig de 1885.

DICIONARI DE LA LLENGA CONSERVADORA

FET PER EN FANTÁSTICH DE

La Campana de Gracia,

ab una *cúa* que hi ha posat á cada definició *aquell fulano tant Llanut*, y que no obstant es *Doctor en..... Llénenas* y s' entretent en *Apagá llums*.

A.—Primera lletra del alfabet. Exclamació que tothom té 'l deber de llsar cada vegada que passa en Cánovas... y que fan tots los republicans, obrint tres pams de gorja, quan senten lo gran xarrameco Castelar.

Aplaudir.—Única ocupació dels que cobran... y dels que 'ls agrada la palla, sense gra, que 'ls dona en Castelar, quan los etjega lo doll de la séva eloqüencia de quincalla.

Bastó.—Argument molt efíca y de general aplicació... si pujavan los republicans.

Bárbaro.—Sinónim de conservador... y també de republicà.

Cartera.—Trásto molt codiciat pels que no 'n tenen, y molt mal desempenyat pels que 'l conseguixen... ménos pels republicans que 'l van desempenyar molt bé..... per ells, no trayent la cessantia de ministre, com prometian sempre, *ensarronant* á tots los *esquilats*, que sempre 's deixan amagar l' ou al clatell.

Cessantia.—Horrorosa malaltia, (no, *enfermetat*, pastanaga, que vé de *enfermo*, paraula castellana) que acostuma á desarrollarse cada vegada que 's cambia 'l ministeri... y que *al peixi minuti* li costa l' empleo, y als espanyols nos costa de *nou á deu mil duros* més cada any, porque los ministres cessants ja no la ballin més magre. *Ganga* que 'ns ha portat lo lliberalisme.

Corts.—Una especie de teatro en que s' hi representa la comedia parlamentaria... y en lo qual, los *comediants* lliberals, moltes vegadas se diuen lo nom del porch.

Cullera.—Eyna indispensable á tot bon conservador... y per la qual suspiran los idólatras d' en Castelar.

Deute.—Adorno de la hisenda espanyola... regalat per los polítichs lliberals de tota casta.

Disbarats.—Equival á *ideas* canovistas... y á *fets* republicans.

Diputats.—Zeros en forma humana. (Exacte, lliberals y republicans).

Diner.—Un individuo molt respectable... y que fá fer tots los papers del auca á lliberals y republicans.

Dignitat.—Una cosa qu' escasseija bastant... entre 'ls partidaris de la llibertat.

Dropos.—Uns animals que abundan molt... entre los aduladors del poble.

Elduayen.—Demostració de que aquí tothom pot arribar á ser ministre... fins en Tula y tot.

Enredar.—Medi per sostenirse en lo poder... y per fer caure forsa *llussos* al bertrol, ab l' esquer de monjas enterradas vivas y farsas de capellans, que han existit en..... lo magí dels embustersos.

Fábricas.—Locals inútils y plens de trenyinas... gracias á las ideas de llibertat.

Frases.—Especie de filoxera que ha cay-

gut sobre Espanya. (Lo que diu *frases*, s' ha de dir *francmasons*).

Gana.—Malaltia de tots los espanyols que treballan... y de tots los partits lliberals de oposició.

Irregularitats.—Entretenment dels empleats conservadors..... lliberals y republicans.

Joch.—Distracció que 'l govern persegueix y protegeix segons cóm y conforme... y mentres tant ell va fent lo séu joch.

Judas.—Certas eminencias conservadoras... y republicanas.

K.—Crit habitual del mónstruo quan no sab qué dir... y repetida la lletra lo que es el lliberalisme.

Lliberals.—Herba que com més se vol exterminar més creix... com totas las malas herbas.

Lopez Dominguez.—Militar funámbul y pastelero... com en Castelar.

Lley.—Una tontería completament desconeguda en Espanya... d' ensá que governan los lliberals.

Madrid.—¡La mar!... de farsants.

Mestissos.—Animals mamíferos y mamons del presupuesto. (No presupuesto, *FANTÁSTICH*, qu' es massa esquerdat aquest terme, vull dir massa castellá). Definició exacta..... si s' anyadia: que troban la religió al reder full y encara l' esborran.

Pastorals.—Pedregadas que de tant en tant cauhen sobre la vinya conservadora... lliberal y republicana.

Patria.—Una senyora molt desgraciada... d' ensá qu' es governada per lliberals.

Rabia.—Estat normal dels carlistas..... y dels republicans, sempre que veuhen romerías y Rosaris de l' Aurora.

Republica.—¡Excelent personal!... si tingués vergonya.

Sufragi.—Broma de mal género que devengadas acaba malament... y una cosa en que no creuhen los republicans.

Tanocas.—Sinónim de *mestissos*. (Exacte).

Urna.—Especie de *cubilete* ab lo qual s' hi fan moltes y variadas trampas... electorals... per tota classe de partidaris de la llibertat.

Vindrá.—Paraula que 'ls demócratas no 's treuhen may de la boca... com los jueus.

Ximple.—(Vegis *bárbaro*).

Zorrilla (Ruiz).—Un fantasma que no deixa dormir als conservadors... y que per ara no passa de fantasma.

LO MODUS VIVENDI.

Tras la vida vé la mort
y tras lo *modus vivendi*
l' inglés apretará fort;
y siga dret, siga tort,
vindrá lo *modus moriendi*.

Plora, poble catalá,
que si ets rich ab ton treball,
un' altre t' enveja 'l pa
y 't deixa clamar en vá
ab llágrimas cara avall.

Lo llibre-cambi fatal
es la mort de Catalunya:
ell com un fiero fiscal
nos posa al coll un dogal
y 'l benestar nos allunya.

Uns padrastras sense cor
nos han clavat la manxiula,
y á pesar del just dolor
maltractan ab gran rigor
al que aixeca 'l dit ó piula.

Si 'ns pega 'ls Estats-Units
la nostra bilis s' exalta;
y encar no prou envilit
als inglesos atrevits
los allarguem l' altra galta.

Los catalans ab l' inglés
no hi volém pas tenir *modus*:
si ells miran son interés,
lo nostre saben quin es,
y no volém incomodos.

Treballa, poble, treballa,
que ab lo nom de llibertat
no guanyarás una malla
y tindrás que menjar palla
quant t' hagin ben escorxat.

No esperis pas protecció
dels que fan la moxiganga:
tú anirás sempre á recó;
que si rebs molt de bastó,
no falta qui té la ganga.

Son quatre galifardeus,
partidaris del *nivell*,
escribas y fariseus,
que al poble de *bartomeus*
li llevan crudels la pell.

Si de promete s' ha encallat
lo fatal *modus vivendi*,
no t' alegris massa abiat,
que hi posarán un pegat
fet d' ungüent de vilipendi.

L' inglés que té molta gana
vol exprémer la taronja;
y per compláurel, qui mana
la sanch del hom' que s' afana
li xupa com una esponja.

Siga ab *modus*, siga sense,
molts hi llepan, molts hi sucen:
ab lo poble ningú hi pensa,
ni l' ampara ni 'l defensa,
y 'l moll del os li dessucan.

No falta qui quant té set
beu ab dorada copa:
treballa, poble, á preu fet,
que 'l govern tot satisfet
ja 't farà donar la sopa.

UN MARANYOSÍ.

BIBLIOGRAFIA.

Las Hermanas de los Angeles
's titula un bonich llibre de la distingida
escriptora Agna Maria, traduhit del francés
per D. Felip Trigo y Galvez, y que inaugura
la Biblioteca que ha comensat á editar lo
Centre Católich de Búrgos. Conté aquest primer
volúm las interessants narracions *La Hija de Jephthé*,
La Samaritana, *La Cananea*, que recomaném á
nostres llegidors. Cada més veurá la llum un tomo.
'S ven á una peseta lo exemplar en aquesta Administració.

—També trobaran en la mateixa, lo *Vocabulario de catalanisms*, por M. M. C., que ha editat la llibreria de Joan Grabulosa.—Eviatar las moltíssimas faltas que comet la majoria dels catalans al parlar en castellá, ja per traduhir literalment paraulas ó modos de dir propis sols de Catalunya, ja per no trobar la exacta equivalencia de algunas paraulas, es lo objecte d' aquest llibre. Van intercalats en ell alguns interessants articles sobre las principals qüestions gramaticals que en la actualitat s' agitan, y un clar article respecte al us del accent ortogràfic en catalá y castellá. 'S ven á 6 rals lo exemplar, enquadernat á mitja holandesa.

—No podém menys de recomanar la circulació de las fullas que contra la blasfemia ha escrit lo Sr. D. B. T., y que han imprés los Hereus de la V. Pla. També 's troban en aquesta Casa.—R.

CRIDORIAS.

S' ha modificat lo tractat ab Alemania augmentant lo dret d' importació del ordi y rebaixant lo de las garrofas.

¡Cóm se coneix que governan conservadors y mestissos!

Ells haurán pensat: l' ordi que no surti de casa que ja 'ns 'l necessitem tot pel nostre consum. Ara las *garrofas*, que surtin tant com vulguin, porque, vaja; ó mirar pels nostres productors, ó deixansho córrer tot.

¡Que 'n son de payos!

†

La república de Sant Salvador exigeix á la de Guatemala deu millons de duros com indemnissació de guerra.

¡Entre dos repúblicas indemnissació de guerra!!!

¡Y de deu millons de duros no més!!!..

¡Oh prodigis de la *fraternitat!*!..

†

Un cassador de Reinosa ha mort ab tres tiros un os que pesaba 15 arrobas.

Ja es ben diferent de 'ls caps mestissos, qu' entre tots no arriban á pesar ni 15 escrúpols!

¡Qué han de pesar!

†

En la capital de la república de 'ls Estats-Units es tanta la paralisació que hi ha de treball, que passen de 60,000 los obrers qu' están en vaga.

¡Ay, ay! donchs no deyan que la república era tant bona per l' obrer!

Y sobre tot la dels Estats-Units considera da pe 'ls republicans com la millor del mon.

Donchs mirin, si arriba á ser dolenta, lo que menos maña de gana á tots los seus súbdits.

†

Lo célebre personatge moro Arabi-bey, qu' actualment se troba confinat en la ciutat de Colombia, ha tingut una entrevista ab varios espanyols.

Sembla que va indicar que existeixen grans afinitats entre espanyols y árabes.

—Jo li diré, senyor Arabi. Densá que 'ns governan lliberals, aqui no hi ha afinitats que valgan, sinó qu' aixó es l' Africa ó potser encara pitjor. De desmoralissació, demànin.

Las irregularitats, transferencias é incautacions, están á l' ordre del dia. Los insults á l' Iglesia católica y sos ministros, la presió contra 'ls sacerdots que predicán, l' atropello de 'ls católics que prestán públicament culto á la relligió de Cristo; y altras indecencias per l' istil, constitueixen lo nostre pa de cada dia.

¿Y ara diguim si aquestas cosas han passat may al seu país?..

¡Qu' han d' haber passat!

Ja veuran, á l' Africa hi tenen hotentotes, negres, cafres, salvatjes, pero... gracias á Deu, no hi tenen mestissos.

¿No es aixó, senyó Arabi?..

—

Diu qu' en la conversació va preguntar ab gran interés per l' estat del monuments árabes d' Andalucia.

Suposo que li debian contestar qu' aqui Espanya de monuments bons no més se conservan aquells de 'ls que 'ls lliberals no s' han recordat, que 'ls qu' han tingut presents, ja 'ls han cremat ó arruinat.

¡Puig no faltaba més!

¿De qué 'ns serviria donchs lo lliberalisme si no pugués fer mal?..

—

Dit senyor Arabi, diu que 's mostrá molt partidari d' Espanya.

Será porque hi tenim tants *negres*.

Com que fins mos governan.

—

Y diu que va dir qu' éll contribuiria ab molt gust als gastos de reparació ó conservació de la mezquita de Córdoba.

Aixó ray, que envihi 'ls quartos, que jo li prometo que si no arriban á Córdoba, en cambi no sabrá may ahont s' haurán perdut.

Desenganyis. A Espanya están molt mal las comunicacions.

Sobre tot pels diners.

Jo no sé per ahont dintre voltan, que no acaban may d' arribar á puesto.

†

Parlant un periódich de las midas hijiénicas que 's deuen pèndrer ara, explica l' inconvenient de rebaixar l' abrich interior massa abiat y entre altras cosas diu:

«Encara que 'l sol fort en las horas mitjas del dia fatigui un poch, no convé deixar lo ventre á mercé d' arrefredaments.»

Aqueix consell deu ser escrit per algun mestis ó pel mateix Pidal en persona.

Perque; vaja, aixó de cuidar tant lo ventre, no pot ser mes mestis.

ANNUNCIOS

OBRA NOVA.

ESTUDIOS HISTÓRICOS

SOBRE EL

CANTO LLANO

y reglamentacion teórico-práctica del mismo, para aprenderlo con facilidad.

por el Fbro. D. Antonio Ferrer

Sochantre de la parroquia mayor de Sta. Ana de Barcelona.

Un libro en 4.º mayor, buena impresion, páginas orladas y papel superior, á 12 rs. en rústica y 20 en tela y planchas.

Por correo, 12 y medio, y 20 y medio respectivamente.

LIBROS DE JUNIO

Mes de Junio dedicado al Sagrado Corazon de Jesus, acomodado á toda clase de personas, por D. Félix Sardá y Salvany.—Se dá al fin la letra y música del himno *Corazon Santo*.—En 16.º con hermosa cubierta á dos tintas representando la aparicion de Nuestro Señor á la venerable Alacoque, 1 y medio real.

Edicion fina en papel superior, adornada con una preciosa estampa del Sagrado Corazon: 3 rs. en rústica y 7 en percalina y canto dorado.

La presencia real de Jesucristo en el Santísimo Sacramento del altar, traduccion de F. Luis Obiols.—Doctrina católica sobre este misterio, defensa victoriosa en todos los terrenos en que se le ha atacado, y relato histórico de las maravillas obradas por Dios para probar la realidad de la divina Eucaristía.—En 8.º, 1 real 75 céntimos.

Reclinatorio para la visita del Santísimo Sacramento, traducido por F. Luis Obiols.—Van añadidas al final varias oraciones devotísimas para la santa Misa, Confesion y Comunión.—En 16.º, 2 rs. y medio en rústica, y 4 en percalina.

El Sagrado Corazon de Jesus. Tratado popular del culto del Sagrado Corazon de Jesus, de su historia y de sus excelencias, bajo la forma de meditaciones para el mes de Junio.—En 8.º, 3 rs. en rústica, 5 en percalina.

De la devocion al Sagrado Corazon de Jesus y de sus excelencias, por el P. Franco.—En 8.º mayor, de 360 páginas, 4 rs. en rústica y 7 en pasta.

Flores de Junio, dedicadas al Sagrado Corazon de Jesus y escogidas por P. S. B.—Verdadero devocionario ó almacen de ejercicios piadosos en obsequio al sagrado Corazon.—En 16.º, 2 rs. y medio rústica, y 4 en percalina.

El mes de Junio consagrado al Sagrado Corazon de Jesus, por el P. Segundo Franco.—Libro especialmente doctrinal, y por esto apropiado á personas de cierta instruccion, que desean se les hable aun en sus actos de piedad principalmente á la inteligencia.—En 16.º mayor, 4 rs. en rústica y 6 en piel de color.

Visitas á Jesus Sacramentado, á María Santísima y al patriarca San José para todos los dias del mes, por el Rdo. P. Francisco Butiñá, de la Compañía de Jesus.—Se ha añadido por el mismo autor el ejercicio para la santa Misa y *Via-Crucis* y alguna otra práctica piadosa.—En 16.º, 5 rs. en piel. Por correo, 5 y medio.

Por cada diez ejemplares se dan dos gratis; y uno si son encuadernados.

LAS PROCESIONES.

Se acaba de publicar la 2.ª edicion de este opúsculo. En él se explican lo que son y para qué sirven las Procesiones, y se tratan de paso, asuntos importantes y recientes que tienen relacion con ellas.—Vale 1 real.—Vendese en la Tipografía Católica, calle del Pino, 5, Barcelona; en la Librería de Bastinos, calle de la Boquería; en la Librería de Grabulosa, Buensuceso, 13, y en la Hormiga de Oro, calle de la Ciudad, y en la Propaganda Catalana, calle de la Paja, 31.

BIBLIOTECA

DEL

CENTRO CATOLICO.

Esta BIBLIOTECA repartirá con toda regularidad un tomo mensual.

REGALO: un tomo al año.

CORRESPONSAL EN BARCELONA:

QUINTANA Y PUIGGROS, PAJA, 31.

En la misma librería se halla de venta el primer tomo titulado:

LAS HERMANAS DE LOS ANGELES.

POR ANNA MARIE.

Traduccion de D. Felipe Trigo y Galvez.

Forma un volumen de 250 páginas y se vende á 4 reales.

EL ROSARIO.

BOLETIN MENSUAL.

Ha entrado en el año XV de su publicacion. Sale bajo la direccion del R. P. Romualdo Espinás, Dominicó, y con la censura de R. Dr. D. Estéban Pibernat, Catedrático y Vice-Rector del Seminario Conciliar.—Precio de suscripcion, 8 rs. al año.

TIPOGRAFIA ESPANYOLA, HOSPITAL, NÚM. 87.